

Amv, genç*, mimar, ödül

...

Kendime soruyorum: Ne kadar "genç"im?

Genç Mimar Ödülü'nü alanlar da aslında ne kadar "genç"?

40 yaşın altında olması ve önünde daha yıllar olması, bir mimarı "genç" yapar mı?

"Genç" olduğumuzu iddia ederek, mimarlık ortamının bilgisine ürettiklerimiz üzerinden nasıl bir katkıda bulunuyoruz ?

"Sakin, eli yüzü düzgün, temiz uygulanmış, detayları iyi çözülmüş bina yapmak iyi mimarlıktır," düsturu, eğitimde, profesyonel hayatta kol gezerken...

Bu ve benzeri başarı tescilleme yöntemleri, güvenli sulara zihinleri prangalarken...

Gerçeklikler tarafından sınanacak taze fikirlerin ve üretimlerin peşinde koşmak yerine, sınanmış ve kabul görmüş yolları seçen ve üreten genç mimar nasıl hala genç olabilir? Bu ne ölçüde seçim, ne ölçüde çaresiz bir kabullenmedir?

Bizler "kodlanmış" başarıların taklitlerini üreten, kurmaca gerçekliğimizin kurbanı olmayı baştan kabullenmişiz gibiyiz. Bu kabullenme, kategorilerle düşünmeye alışık ve kendini o kompartımanlara hapsetmiş bir kuşağın rahatsızlıklarını da miras alarak devam etmekte, bir genç için tavizlerin ve çaresizliklerin bataklığından çiçek olarak açmayı tesadüflere bırakmaktadır.

AMV, bu bataklığı gösteren aynalardan biri olarak görülebilir. Burada aynanın yüzünü bataklığın hangi yönüne çevirdiği sorulabilir. Yanılgısı da görünürde olanla yetinmesidir.

Genç mimar ödülü, olsa olsa bu bataklıkta tesadüfleri artıran bir katalizör olma potansiyelini sürdürür.

Başarısı da, o yansıtılanın niteliğine mahkum gibidir.

AMV Genç Mimar Ödülü için asıl soru, bu mahkumiyeti, hangi bakış açısı ile ortama yansıttığıdır. Bu geleneksel zihinlerin başarı tescillerini onaylayarak, benzer değerlendirmeleri sürdürdüğünde başka, ortamı bir durum olarak kabul etmenin ötesinde dönüşüm için bir fırsat olarak gördüğünde başka etkileşimler yaratacaktır. Bu bakış açıları, AMV aynasının yansıttıklarının niteliğini ve hangilerinin daha görünür olacağını belirlemesi açısından önemlidir. Geleneksel olanı "sürekli" kılan zihin durumu desteklenerek 40 yaş altı erken olgunlaşmayı teşvik etmek ya da ham meyveyi dalından kopartmak mümkündür. Bir diğer soru, şimdiye kadar bu yaklaşımların bir faydasını görüp görmediğimizdir. Başarısı spekülasyon olmayan, tartışma yaratmayan, mimarlık bilgilerimizle onu yeniden deşmeye çalışmayacağımız, ancak mevcut yapıları çevrenin içinde biraz daha nicelikli üretilmiş yapılarla tatmin olabilen, konsantrasyonunu, nitelik arayışını nesne olarak "bina"ya indirgeyen, ötesini hayal olarak gören, hatta yok sayan "o" ortalama uzlaşmayı saymazsak...

Kendi adıma zihni uyuşturan, enerjiyi emen, her tür prangayı reddeden, fırsat bekleyen değil, kendi fırsatını yaratan bir genç olma çabası ve inancıyla bu kaygıları paylaşabileceğim mimarları ve üretim ortamlarını arayarak, sayıklamalarıma izninizle başka bir mekanda devam edeceğim...

Boğaçhan Dünderalp – mimar/ 2004 amv genç mimar ödülü

***genç:** Genç olma durumu, koşullara, birikime ve geleceğe dair belirsizliklerin yarattığı kafa karışıklığı içinden, üretim kaygılarının bir yakıtı dönüştüğü, taze zihni sürekli geliştirmek için uygun ortamın arandığı, çevrede olup bitenlerin anlaşılmaya çalışıldığı, bir yaşam kesiti. Bu kesit, ürettikçe şablonlarla kalıplarla düşünmeye ve üretmeye başlanıldığı, yakıtın salt deneyime (artık üretirken düşünmeye gerek kalmadan reflekslerle üretme aracı olarak) dönüştüğü dönemin öncesine tekabül eder. Her alanda bu durum farklı bir zaman kesiti yaratır.

-mimarlıkta genç olma durumu üzerinden/ boğaçhan dünderalp /doxa-ocak2006